

14. STUDIJA

KRALJEVSTVO BOŽJE

Istaknutost teme – Karakter Kraljevstva – Kraljevstvo tijekom Evandeoskog doba – Pavao ispravio pogrešna gledišta – Posljedice pogrešnih ideja o Kraljevstvu – Dvije faze Božjeg kraljevstva – Duhovna faza i njezino djelo – Zemaljska faza i njezino djelo – Njihovo skladno djelovanje – Slava Zemaljske faze – Slava Nebeske faze – Korijen saveza iz kojeg izrastaju grane – Zemaljska faza kraljevstva, Izraelska – Izgubljena plemena – Nebeski Jeruzalem – Izrael, predodžbeni narod – Izrael izgubljen i oporavljen – Izabrane klase – Nasljednici Kraljevstva – Željezno žezlo – Usporedba o svrsi Milenijske vladavine – Kraljevstvo predano Ocu – Božji prvobitni dizajn u potpunosti ostvaren.

Ukoliko netko ne proučava pažljivo ovu temu, s Biblijom i konkordancijom u ruci, iznenadit će se ukoliko to učini, kada utvrdi njenu dominantnost u Bibliji. Stari Zavjet obiluje sa obećanjima i proročanstvima u kojima su Božje Kraljevstvo i njegov kralj, Mesija središnja tema. Nada svakog Izraelca bila je (Luka 3:15) da će Bog njihov narod uzvisiti pod Mesijom; i kada im Gospodin dođe, doći će im kao kralj, da uspostavi dugo očekivano Kraljevstvo Božje na zemlji.

Ivan, glasnik i preteča našeg Gospodina Isusa, započeo je svoju misiju objavljujući, „Obratite se jer se približilo kraljevstvo nebesko.“ (Mat. 3:2) Gospodin je započeo svoju službu sa potpuno istom objavom (Mat. 4:17); i apostoli su bili poslani da propovjedaju istu poruku. (Mat. 10:7; Luka 9:2) Ne samo da je Kraljevstvo bilo tema s kojom je Gospodin započeo svoju službu, nego je to zaista bila glavna tema sveg njegovog

propovjedanja (Luka 8:1; 4:43; 19:11), druge su teme bile spomenute samo u povezanosti sa ili kao objašnjenje ove jedne teme. Većina njegovih usporedbi su bile ili ilustracije Kraljevstva iz različitih kuteva, i različita obilježja, ili su drugačije isticale važnost potpunog posvećenja Bogu kao neophodnog da bi se imalo udjela u kraljevstvu, i da ispravi židovska kriva mišljenja jer su oni bili sigurni u to kraljevstvo budući djeca Abrahamova, i stoga prirodni nasljednici obećanja.

Naš je Gospodin Isus u govorima svojim učenicima jačao i poticao njihova očekivanja dolazećeg kraljevstva, govoreći im, „Zato ostavljam vama kraljevstvo, kao što je Otac moj ostavio meni. Vi ćete u kraljevstvu mojemu za stolom mojim jesti i piti i na prijestoljima sjediti i dvanaest plemena Izraelovih suditi (vladati).“ (Luka 22:29, 30) I opet, „Ne boj se, malo stado; jer je bila volja Oca vašega, da vam dadne kraljevstvo.“ (Luka 12:32) I kada je kralj kojeg su prepoznali bio raspet umjesto da je bio okrunjen i ustoličen, njegovi su učenici bili silno razočarani. Kako su se dvojica od njih izrazila jednom neznancu na putu za Emaus nakon njegovog uskrsnuća, oni su „*se nadali* da je on onaj koji će osloboditi Izrael“ – osloboditi ih Rimskog jarma, i čineći od Izraela kraljevstvo Božje u svojoj moći i sili. Međutim oni su bili žalosno razočarani promjenama od prije nekoliko dana. Tada je Isus otvorio njihovo razumijevanje pokazujući im iz Biblije da je najprije bila potrebna njegova *žrtva*, prije nego kraljevstvo bude uspostavljeno. (Luka 24:21, 25 – 27)

Bog je mogao dati Isusu vlast nad zemljom bez da otkupljuje čovjeka; jer, „Svevišnji ima vlast nad kraljevstvom ljudskim i može ga dati komu hoće.“ (Dan. 4:32) Međutim Bog je imao veličanstveniji dizajn od onog koji bi bio ostvaren takvim planom. Takvo bi kraljevstvo moglo donijeti blagoslove, koji

bi, koliko god bili dobri, mogli biti jedino privremenog karaktera, budući da je cijelo čovječanstvo bilo pod smrtnom osudom. Da bi blagoslovi tog kraljevstva bili vječni i potpuni, rasu je najprije trebalo otkupiti iz smrti i tako ju pravno gledano osloboditi osude koja je prešla na sve u Adamu.

Da je objašnjavajući proročanstva Isus oživio kod svojih učenika nadu u dolazeće kraljevstvo očito je iz činjenice da su ga kasnije po njegovom odlasku pitali, „Gospodine, hoćeš li u *ovo vrijeme* podignuti kraljevstvo Izraelovo?“ Njegov odgovor premda nije bio eksplicitan, nije bio u proturječju s njihovim nadama. On je rekao, “ „Nije vaše znati *vremena ili asove*, što ih je Otac zadržao u svojoj vlasti.“ (Djela 1:6, 7)

Istina, učenici su isprva, kao i cijela židovska nacija, imali nesavršenu koncepciju Božjeg Kraljevstva pretpostavljajući da će ono biti isključivo zemaljsko kraljevstvo, kao što i mnogi danas griješe u suprotnom pravcu pretpostavljajući da će ono isključivo biti nebesko kraljevstvo. Mnoge usporedbe i zagonetke našeg Gospodina Isusa bile su namjenjene da u određeno vrijeme isprave ova pogrešna shvaćanja. Međutim, on se uvijek držao ideje o kraljevstvu, o vladavini, koja će biti uspostavljena *na zemlji* i vladati među ljudima. I on ne samo da je nadahnuo u njima nadu da će učestvovati u kraljevstvu, nego ih je i poučavao da se mole za njegovu uspostavu, „*Do i Kraljevstvo tvoje, budi volja tvoja kako na nebu, tako i na ZEMLJI.*“

Svjetočno – mudrima među Židovima, naš je Gospodin izgledao kao varalica i fanatik; a njegove su učenike smatrali zanesenjacima. Nisu mogli poreći njegovu mudrost i taktičnost i njegova čuda, niti ih razumski objasniti; jer ipak s njihovog stanovišta njegova tvrdnja da je on bio nasljednik svijeta, koji će uspostaviti obećano kraljevstvo koje treba vladati svijetom, i

da će njegovi sljedbenici, svi iz nižih staleža, biti sunasljednici s njim u tom kraljevstvu, činila im se previše apsurdnom da bi se s njom bavili. Rim je sa svojim discipliniranim ratnicima, svojim sposobnim generalima i golemim bogatstvom, i koji je bio gospodar svijeta, svakodnevno bivao sve moćnijim. Tko je dakle bio taj Nazarećanin? i tko su bili ti ribari, bez novca i utjecaja, i koji su bili oskudni među običnim narodom? Tko su bili oni da mogu govoriti o uspostavljanju davno obećanog kraljevstva koje je trebalo biti najmoćnije i najveličanstvenije kakvo je ikada bilo na zemlji?

Farizeji su nadajući se da će razotkriti navodne slabosti Gospodinovih tvrdnji i tako razuvjeriti njegove sljedbenike, zahtijevali od njega – Kada će se to Kraljevstvo o kojem propovjedaš *pojaviti*? – kada će doći tvoji vojnici? – kada će se to kraljevstvo Božje objaviti? (Luka 17:20 – 30) Odgovor kojeg im je dao naš Gospodin dao bi im novu misao da nisu imali predrasude protiv njega i da nisu bili zaslijepljeni sa svojom navodnom mudrošću. On je odgovorio da se njegovo kraljevstvo nikada neće pojaviti na način kako su to oni očekivali. Kraljevstvo koje je on propovjedaao, i pozvao svoje sljedbenike da budu sunasljednici u njemu, bilo je nevidljivo kraljevstvo, i nisu trebali očekivati da ga vide. „Odgovori im i reče: Kraljevstvo Božje ne dolazi zamjetno (vanjska manifestacija); Ljudi neće reći: Evo ovdje je! ili Ondje je!, Jer, evo, kraljevstvo je Božje među vama.“* Jednom riječi on je

---

* Diaglott i Rotherham prijevodi prevode ovaj izraz sa „među vama“ što je sinonim za „u vašoj sredini“. To se svakako ne slaže sa teorijom koja inzistira na tome da je Isus tvrdio kako je to kraljevstvo bilo uspostavljeno u srcima farizeja, koje je on naslovio licemjerima i okrećenim grobovima. Međutim to Kraljevstvo, kad bude uspostavljeno, biti će „*me u*“ ili „*usred*“ svih klasa; vladajući i sudeći svima.

pokazao da kad njegovo kraljevstvo bude trebalo doći, biti će posvuda prisutno i posvuda moćno, ipak nigdje vidljivo. Tako im je dao ideju o duhovnom kraljevstvu koje je propovjedao; ali oni su bili nepripremljeni i nisu ga primili. U židovskom očekivanju glede obećanog kraljevstva bilo je mjere istine, koje će u određeno vrijeme kako ćemo pokazati biti realizirano; međutim naš je Gospodin ovdje ukazivao na duhovnu fazu kraljevstva, koje će biti nevidljivo. I kada ta faza kraljevstva bude bila *najprije* uspostavljena, njezina će prisutnost biti nevidljiva, i neko vrijeme neprepoznata. Prednost nasljedstva u toj duhovnoj fazi Kraljevstva Božjeg bila je jedina ponuda onda data, i bila je jedinom nadom našeg poziva tokom cijelog Evandeoskog doba, koje je tada počelo. Stoga je Isus isključivo ukazivao na njega. (Luka 16:16) U nastavku će nam to biti još jasnije.

Najvjerojatnije je zbog takvog nepovoljnog javnog mnijenja, posebno među Farizejima, Nikodem došao Isusu noću, zabrinut da riješi tu tajnu, ipak očito postidjen da javno prizna da su takve tvrdnje mučile njegov um. Razgovor između Gospodina i Nikodema (Ivan 3. pogl.) premda djelomično zabilježen, daje nešto bolji uvid u karakter Božjeg Kraljevstva. Očito su spomenute glavne točke razgovora, tako da iz njih možemo lako steći sliku cjeline, što možemo razumno parafrazirati kako slijedi:

Nikodem – „Učitelju mi znamo da si od Boga došao kao učitelj, jer nitko ne može činiti čudesa koja ti činiš ako Bog nije s njim.“ Ipak neke od tvojih izjava izgedaju mi vrlo nedosljedno, došao sam te zato tražiti objašnjenje. Naprimjer ti i tvoji učenici idete i objavljujete, „Približilo se kraljevstvo nebesko“; ali ti nemaš niti vojske, niti bogatstva, niti utjecaja i prema svemu izgleda da je ta tvdnja nestinita; i u tome mi se

čini da obmanjuješ narod. Farizeji te općenito smatraju varalicom, ali ja sam siguran da mora biti nešto istine u tvojim učenjima, „jer nitko ne može činiti čudesa koja ti činiš ako Bog nije s njim.“ Svrha mog posjeta je da saznam kakvo je to kraljevstvo koje objavljuješ? odkuda je? kada će biti uspostavljeno i kako?

Isus – Tvom se zahtijevu da imaš potpuno razumijevanje o nebeskom kraljevstvu sada ne može udovoljiti; ne da ja ne znam sve o njemu, nego ti u svom sadašnjem stanju ne bi mogao razumjeti i cijeliti to, ako bi ti ja to u potpunosti objasnio. „Tko se ponovno ne *rodi**, taj ne može *vidjeti* (grčki *eidon*†, „znati“ ili „biti upoznat sa“) kraljevstva Božjega.“

Čak i moji učenici imaju vrlo nejasne ideje o karakteru kraljevstva kojeg objavljuju. Ja im ne mogu reći iz istog razloga kao ni tebi; i oni ne mogu razumjeti iz istog razloga.

---

* Grčka riječ *genao* i njezine izvedenice, ponekad prevedene sa *za et*, a ponekad sa *ro en* u stvari sadrže obje ideje i trebale bi se prevesti s jednom od tih dvaju riječi, u skladu sa smislom odlomka u kojem se pojavljuju. Obje ideje, začecje i rođenje, uvijek su u riječi, pa tako ako je jedna navedena, druga se uvijek podrazumijeva, kao što je rođenje prirodna posljedica začecja, i začecje prirodno prethodi rođenju. Kada je aktivni subjekt s kojim je *genao* povezan muški, trebalo bi se prevesti sa *za et*; a kada je ženski, *ro en*. Tako u 1. Ivan. 2:29; 3:9; 4:7; 5:1, 18 *genao* bi trebao biti *za et* zato što je aktivni subjekt muškog roda.

Ponekad međutim prijevod ovisi o prirodni čina, bilo muškog bilo ženskog roda. Stoga kad se koristi u kombinaciji sa *ek*, označavajući iz ili *od*, trebao bi se prevesti sa *ro en*. Soga u Ivanu 3:5, 6 *genao* bi se trebao prevesti sa *ro en*, na što je ukazano sa riječju *ek – iz vode, od tijela, od duha*.

† Ova ista grčka riječ je u Djelima 15:6 prevedena sa *razmotriti*. „Nato su se apostoli i stariješine skupili da to *razmotre* (upoznaju ili razumiju).“ Ista je riječ prevedena sa *pogledaj* u Rim. 11:22. „*Pogledaj* (razmotri, razumij) dakle, Božju dobrostivost i strogost“, također u 1. Ivan. 3:1 – „*Gledajte* (razmotrite, upoznajte, razumijte) kakvu nam je ljubav dao Otac.“

Ali Nikodeme, jedna posebnost u Božjem postupanju je ta da on zahtijeva poslušnost svjetlu koje se već posjeduje prije nego je dato više svjetla; i kod izbora onih koji će biti smatrani dostojnima udjela u kraljevstvu, zahtijeva se pokazivanje vjere. Oni moraju biti takvi da su spremni slijediti Božje vodstvo, korak po korak, često videći jasno samo jedan korak ispred. Oni hode po vjeri a ne po gledanju.

Nikodem – Ali ja te ne razumijem. Što ti to znači? Kako se čovjek može ponovno roditi kad je star? Može li on po drugi puta ući u majčinu utrobu, i biti rođen? Ili misliš da je pokajanje koje je propovjedao „Ivan Krštavatelj“ a koje je bilo simbolizirano krštenjem u vodi na neki način to simbolično *ro enje*? Zapazio sam da tvoji učenici slično propovjedaju i krste. Je li to novo rođenje neophodno za one koji će vidjeti i ući u tvoje kraljevstvo?

Isus – Naša je nacija posvećena nacija, saveznički narod. Oni su svi bili kršteni u Mojsija u moru i u oblaku kad su napustili Egipat. Bog ih je prihvatio u Mojsiju, njihovom posredniku, kod Sinaja; međutim oni su zaboravili svoj savez, neki otvoreno žive kao poreznici i grešnici, većina drugih su samopravedni licemjeri; stoga je i Ivanovo propovjedanje i ono mojih učenika bilo za *pokajanje* – povratak k Bogu i priznavanje sklopljenog saveza; i Ivanovo krštenje označava to pokajanje i obnovu srca i života, a *ne novo ro enje*. Međutim ako ne budeš imao više od toga nećeš nikada moći vidjeti Kraljevstva. Osim ako uz obnovu simboliziranu Ivanovim krštenjem ne primiš i začecje i rođenje duhom, ne možeš vidjeti moje Kraljevstvo. Pokajanje će te vratiti natrag u stanje opravdanja; u tom ćeš me stanju moći prepoznati kao Mesiju, prototip Mojsija; i tako mi se posvetivši bit ćeš *za et* od Oca za novi život u

božanskoj prirodi, koji ako se razvije i oživi, će ti osigurati da budeš *ro en* kao novo stvorenje, duhovno biće, u prvom uskrsnuću; i kao takav nećeš samo vidjeti nego i učestvovati u Kraljevstvu.

Promjena koja se događa tim novim rođenjem od Duha, uistinu je velika, Nikodeme; jer ono što je rođeno od tijela tijelo je ali ono što je rođeno od duha duh je. Nemoj se stoga čuditi mojoj prvoj izjavi, da moraš biti *za et* odozgo želiš li razumjeti, znati i i cijeniti stvari o kojima se raspituješ. „Ne čudi se što sam ti rekao: Moraš se ponovno roditi.“ Razlika između tvog sadašnjeg stanja, rođen od tijela, i stanja onih koji su rođeni od Duha, i koji će ući u Kraljevstvo koje propovjedam i sačinjavati ga, vrlo je velika. Dopusti mi da ti ispričam jednu usporedbu kroz koju ćeš dobiti neku ideju o bićima, koja će nakon što budu rođena od Duha, sačinjavati to Kraljevstvo: „Vjetar puše gdje hoće, čuješ mu šum, ali ne možeš reći odakle dolazi ni kamo ide. Tako je i sa svakim onim koji je rođen od Duha.“ Kao što vjetar puše tamo i amo, ti ga ne možeš vidjeti, premda vrši utjecaj posvud oko tebe. Ti ne znaš ni odakle dolazi ni kud ide. To je najbolja usporedba koju sam ti mogao dati o onima rođenima od Duha, kroz uskrsnuće, onima koji će „ući u“ odnosno sačinjavati Kraljevstvo koje ja sada propovjedam. Oni će svi biti nevidljivi poput vjetra, i ljudi, koji nisu rođeni od Duha, niti će znati otkuda su oni došli niti kuda idu.

Nikodem – Kako to može biti? – nevidljiva bića!

Isus – „Ti si istaknut učitelj u Izraelu, a to ne razumiješ?“ – da duhovna bića mogu biti prisutna, a ipak nevidljiva? Zar ti, koji nastojiš poučavati druge, nisi nikada čitao o Elizeju i njegovom sluzi, ili Bileamovoj magarici? i o mnogim drugim

mjestima u Bibliji a koja ilustriraju ovo načelo, da duhovna bića mogu biti prisutna među ljudima a ipak nevidljiva? Osim toga ti si jedan od farizeja, koji se izjašnjavaju da vjeruju u anđele kao duhovna bića. Međutim to samo ilustrira ono što sam ti isprva rekao: Ako čovjek nije začet odozgo, on ne može vidjeti (znati, biti upoznat sa, ili razumjeti kao razumno) Božje Kraljevstvo i različite stvari koje su povezane s njim.

Ako bi želio ući i postati sunasljednik sa mnom tog kraljevstva kojeg ja objavljujem, moraš korak po korak slijediti svjetlo. Dok to budeš činio doći će više svjetla, i to toliko brzo koliko ćeš ti biti spreman primiti ga. Ja sam propovjedao te stvari koje ti sada možeš razumjeti, i činio sam čuda, i ti me priznaješ kao učitelja koji je došao od Boga, međutim nisi postupio po svojoj vjeri i otvoreno postao moj učenik i sljedbenik. Ne možeš očekivati vidjeti više, sve dok ne budeš živio po onome što sada vidiš; tada će ti Bog dati više svjetla i dokaz za sljedeći korak. „Zaista, zaista ti kažem: mi ti govorimo *ono što znamo*, svjedočimo za ono što smo vidjeli, a vi (farizeji) ne primete našega svjedočanstva. Ako mi ne vjerujete kad vam govorim o zemaljskim stvarima, kako ćete mi vjerovati ako vam budem govorio nebeske?“ Bilo bi mi beskorisno nastojati vam govoriti o nebeskim stvarima, jer vi ne biste bili uvjereni i moje bi vam se propovjedanje činilo još luđim. Ako ono čemu sam vas poučavao a što je bilo zemaljskog karaktera, ili ilustrirano zemaljskim stvarima, što ste mogli i jeste razumjeli, nije bilo dovoljno da vas uvjeri u dovoljnoj mjeri da postanete moji učenici i sljedbenici, ne bi vam bilo ništa uvjerljivije da su to bile nebeske stvari, o kojima ne znate ništa; jer nijedan čovjek nikada nije uzašao na nebo, pa stoga ne može potvrditi moje svjedočanstvo. Ja, koji sam

sišao s neba, jedini razumijem nebeske stvari. „Nitko nije uzišao na nebo, osim onoga koji je sišao s neba, a to je Sin Čovječji koji je na nebu.“* Spoznaju o nebeskim stvarima može se primiti jedino nakon duhovnog začeca; i same nebeske stvari, kad se rodi od Duha, duhovna bića.

Stoga je Gospodin trebao biti strpljiv kod objavljivanja prirode kraljevstva onima kojima su predrasude i obrazovanje onemogućili da vide išta osim iskrivljenih gledišta o njegovoj zemaljskoj fazi. Međutim nastavlja se odabir posebne klase koja će imati udjela u Mesijanskom Kraljevstvu, premda je samo nekoliko bilo izabrano iz Izraela, kojima je to isključivo bilo ponuđeno tijekom sedam godina. Kao što je Bog predvidio, kroz njihovu nespremnost za njega, i propust da shvate i udovolje predstavljenim uvjetima, prednost da imaju udjela u Mesijinom Kraljevstvu otišla je od njih kao naroda, samo ju je ostatak primio, i došla je Neznabošcima da uzme od njih isto Narod za svoje ime. I između njih samih samo ostatak, „malo stado“ cijeni prednost i računa ih se dostojnima da budu sunasljednici u njegovom kraljevstvu i slavi.

U Nominalnu kršćansku Crkvu bila je uvedena ozbiljna pogreška, koja krivo interpretira ovo obećano kraljevstvo da ono zapravo znači Nominalnu crkvu u njenom sadašnjem stanju, i da je njegovo djelo samo djelo milosti u srcima vjernika; i ta je pogreška otišla tako daleko da se sada vjeruje kako je sadašnji nesveti savez i vladavina nominalne Crkve sa svijetom ustvari vladavina Božjeg kraljevstva na zemlji. Istina, u nekom smislu Crkva je Kraljevstvo Božje, i milost djeluje u srcima vjernika; međutim uzeti u obzir sve to i zaniijekati pravo

---

* Riječi „*koi je na nebesima*“ (redak 13) nije pronađena u većini drevnih i pouzdanih manuskripata.

buduće Kraljevstvo božje koje ima biti uspostavljeno pod svim nebesima, u kojem će božja volja vršiti kao i na nebu, značilo bi učiniti nevažecim i besmislenim snažna i veoma naglašena obećanja koja je dao zapisati naš Gospodin i apostoli i proroci, za ohrabrenje i pomoć u nadvladavanju svijeta.

U usporedbama našeg Gospodina, Crkvu se redovito naziva Kraljevstvom; i apostoli govore o njoj kao o kraljevstvu nad kojim Krist sada vlada, govoreći da nas je Bog prenio iz kraljevstva tame u kraljevstvo sina svoje ljubavi. Mi koji sada prihvaćamo Krista priznajemo njegovo kupljeno pravo vlasti i prinosimo mu zahvalnu i dobrovoljnu poslušnost prije nego ju on prisilno uspostavi u svijetu. Mi prepoznajemo razliku između zakona pravednosti, koje će on uvesti, i kraljevstva tame podržanog od uzurpatora, sada vladara ovog svijeta. Vjera u Božja obećanja tako mijenja našu odanost, i mi računamo sebe kao podanicima novog vladara, i njegovom milošću, sunasljednicima s njim u tom kraljevstvu koje ima biti uspostavljeno u moći i velikoj slavi.

Međutim ta činjenica nipošto ne poništava obećanja da će Kristovo kraljevstvo na koncu biti „od mora do mora i od Rijeke do krajeva zemaljskih.“ (Psal. 72:8); da će mu svi narodi služiti i biti mu poslušni; i da će mu se pokloniti svako koljeno, kako onih na nebu tako i onih na zemlji. (Dan. 7:27; Filip. 2:10) Zapravo, baš naprotiv, odabir „malog stada“ sada potvrđuje ta obećanja.

Kada se pažljivo razmatra usporedbe našeg Gospodina, utvrdi se da one jasno uče da je dolazak i uspostavljanje Kraljevstva u moći budućnost; i da stvar bude jasna, ne dok kralj ne dođe. Tako usporedba o mladom plemiću koji ide u daleku zemlju da primi kraljevstvo i da se vrati, itd. (Luka 19:11 – 15) jasno smješta uspostavu kraljevstva na povratak Krista. I

poruka poslana od Gospodina Crkvi dugo godina poslije toga bila je: „Budi vjeran do smrti, i *dat u ti vijenac života*.“ (Otkr. 2:10) Iz toga je očito da kraljevi koji će vladati s njim neće biti okrunjeni niti vladati kao kraljevi u *sadašnjem* životu.

Crkva u ovom trenutku dakle nije Kraljevstvo Božje uspostavljeno u slavi i moći, nego je u svom početnom, embrio stanju. I tako doista svi izrazi iz Novog zavjeta uče. Kraljevstvo Božje sada trpi nasilje od ruku svijeta; Kralj je bio zlostavljan i razapet; i tko će god slijediti njegove stope trpjet će u istom obliku progonstvo i nasilje. To je istina, kao što će se primjetiti samo za *pravu* Crkvu, a ne za nominalnu. Međutim dano je obećanje da ako mi sada (Crkva, kraljevstvo u embriju) trpimo s Kristom, mi ćemo također, u određeno vrijeme kad on uzme u svoje ruke moć svoju veliku biti proslavljeni i vladati s njim.

Jakov (2:5) u skladu sa učenjima našeg Gospodina, nam govori da je Bog izabrao one koji su po svjetskim mjerilima siromašni i prezreni ne da sada vladaju nego da budu „*baštinici* kraljevstva, *obe anog* onima koji ga ljube.“ Gospodin kaže, „Kako je teško onima koji imaju bogatstvo ući u kraljevstvo Božje!“ (Mar. 10:23) Jasno je da nije mislio na nominalnu Crkvu koja sada vlada sa svijetom; jer bogati su se zbili uz nju. Petar potiče nasljednike kraljevstva na strpljenje, upornost, čestitost i vjeru, govoreći, „Budite revniji da u vlastitu korist učvrstite svoj poziv i izbor! Radeći tako, nećete se nikada spotaknuti. Tako će vam se pružiti sve što je potrebno za ulazak u vječno kraljevstvo našega Gospodina, Spasitelja Isusa Krista.“ (2. Pet. 1:10, 11)

Neki su pretpostavili da je Pavlova izjava iz Rim. 14:17 *simboli no* kraljevstvo; međutim kada razmotrimo kontekst, očito je da redak jednostavno znači ovo: mi braćo prenešeni

sada u kraljevstvo sina ljubavi božje, imamo izvjesne slobode glede naše hrane...itd., koje nismo imali kao Židovi pod Zakonom (redak 14) ali nemojmo ipak koristiti tu našu slobodu ako to prouzročuje braći koji ju još ne shvaćaju da se spotiču i vrijeđaju svoju savjest. Nemojmo stoga, našom slobodom glede hrane, upropaštavati našeg brata za kojeg je Krist umro; nego imajmo na umu da se prednosti kraljevstva, sadašnje i buduće sastoje od mnogo većih blagoslova nego što je to sloboda glede hrane; naime slobodu u ispravnom postupanju, naš mir s Bogom preko Krista i naša radost sudjelovanja u Svetom Duhu Božjem. Te slobode kraljevstva (sada i zauvijek) toliko su velike da manje slobode glede hrane mogu biti žrtvovane, za sada, za dobro našeg brata.

Stoga, bez obzira s koje strane Biblijskog gledišta to osmatrali, ideja da su kraljevska obećanje mitske obmane, ili da naše sadašnje stanje ispunjava ta obećanja, u suprotnosti su.

S ranom Crkvom, obećanja kraljevske časti i sunasljedstva s Učiteljem, bili su snažni poticaji na vjernost pod sadašnjim ispitima i progonstvima, a za koja su bili upozoreni da ih očekuju; i od svih riječi utjehe i ohrabrenja u Otkrivenju, datih sedmerim crkvama, nijedno nije tako jasno i snažno sjajilo od ovih koja objavljuju, „Onome tko pobijedi dat ću da sjedne sa mnom na mome prijestolju, kao što sam i ja pobijedio i sjeo sa svojim Ocem na njegovu prijestolju.“ i, „Onaj tko pobijedi... njemu ću dati vlast nad narodima.“

To su obećanja koja se ne može razumno pogrešno shvatiti da se primjenjuju na sadašnje djelo milosti u srcu; niti da će se sad vladati nad narodima; budući da oni koji pobjeđuju to moraju činiti kroz *smrt* u službi, i tako dobiti kraljevske časti. (Otkr. 20:6)

Međutim ljudska priroda nastoji izbjeći patnju i uvijek je spremna prihvatiti čast i moć; stoga nalazimo da su neki u Crkvi u apostolskim danima imali takav stav da primjene obećanja o budućoj slavi i moći na sadašnji život, i čak su počeli postupati kao da su smatrali da je već došlo vrijeme da svijet iskazuje čast i bude poslušan Crkvi. Apostol Pavao je pisao kako bi ispravio tu pogrešku, znajući da takve ideje mogu imati štetno djelovanje na Crkvu razvijanjem ponosa i odvlačenjem od žrtvovanja. On im ironično kaže, „Već ste zasićeni! Već ste obogaćeni ! Bez nas ste vladali kao kraljevi.“ I tada im iskreno dodaje, „Kamo sreće da ste kraljevali, da bismo i mi (progonjeni apostoli) kraljevali s vama.“ (1. Kor. 4:8) Oni su toliko voljeli njihovo kršćanstvo, da su pokušali izaći iz njega i uzeti iz njega što je više časti moguće; i Apostol je jako dobro znao da ako su bili *vjerni* kao sljedbenici Gospodina, oni ne bi bili u takvom stanju. Stoga ih je podsjetio da ako je dugo – očekivana vladavina počela i *on* bi vladao ništa manje nego oni, i na činjenicu da je on zbog vjernosti istini bio patnik, što je bio dokaz da je *njihova vladavina* bila preuranjena, i zamka umjesto slave. Tada, s trunkom ironije on dodaje, „Mi (apostoli i vjerni sluge) smo ljudi zbog Krista, a vi ste mudri u Kristu; mi smo slabi, a vi ste jaki; vi ste čašćeni a mi prezreni.“ Ovo vam ne pišem da vas zasramim: imam bolji i plementiji cilj – UPOZORITI VAS; jer staza sadašnje časti ne vodi do slave i časti koja *e se* otkriti; međutim sadašnje patnje i samoodricanja su uski put k slavi, časti, besmrtnosti i sunasljedstvu u kraljevstvu. Zato vas molim, *oponašajte mene*. Trpite, i neka vas se proklinje i progoni sada, kako bi ste dijelili sa mnom krunu života, koju će mi Gospodin, pravedni Sudac, dati u *onaj dan*; i ne samo meni, nego i

svima onima koji budu željeli njegovo pojavljivanje. (1. Kor. 4:10 – 17; 2. Tim. 4:8)

Međutim, nakon mnogo progonstava koja je rana Crkva vjerno izdržala, počele su se širiti teorije da je zadatak Crkve bio osvojiti svijet, uspostaviti kraljevstvo nebesko na zemlji i vladati nad narodima *prije* Gospodinovog drugog dolaska. To je postavilo temelj za svjetovno spletkarenje, raskoš i ponos, razmetljivo isticanje i ceremonije u Crkvi, što je bilo osmišljeno kako bi impresioniralo, očaralo i ulilo strahopoštovanje svijeta, što je onda korak po korak vodilo do velikih tvrdnji Papinstva da kao Božje kraljevstvo na zemlji oni imaju pravo zapovijedati poštovanje i poslušnost njihovim zakonima i službenicima svake vrste, nacije i naroda. Pod tom lažnom tvrdnjom (oni su naizgled zaveli sebe isto tako kao i druge) Papinstvo je neko vrijeme stavljalo i micalo krune kraljevima Europe, i još uvijek se poziva na autoritet kojeg više nije u stanju provesti.

Ista Papinska ideja došla je i k Protestantizmu, koji također tvrdi, iako više neodređeno, da je *vladavina* Crkve nekako u toku; i kao Korinćani njegovi pristaše su „puni“ i „bogati“, i vladaju „kao kraljevi“ kako je naš Gospodin slikovito opisao. (Otkr. 3:17, 18) Tako se obistinilo da su samo nominalni članovi Crkve – koji nisu uistinu bili obraćeni, ne prava pšenica, više imitacija pšenice – daleko nadmašili brojčano prave Kristove učenike. I ti se najviše suprotstavljaju stvarnom žrtvovanju i samoodricanju, ne trpe progonstvo zbog pravednosti (istine), i umjesto toga najviše se drže samo forme posta itd. Oni zaista vladaju sa svijetom i nisu u toku sa pripremama za sudjelovanje u pravom kraljevstvu koje će naš Gospodin uspostaviti tijekom svoje druge prisutnosti.

Bilo kojom pažljivom promatraču, očito je nepodudaranje između tog gledišta i učenja Isusa i apostola. Oni su naučavali

da ne može biti Kraljevstva sve dok kralj ne dođe. (Otkr. 20:6; 3:21; 2. Tim. 2:12) Shodno tome kraljevstvo nebesko mora trpjeti nasilje *sve do* tog vremena, kad bude uspostavljeno u slavi i moći.

Dvije faze kraljevstva Božjeg

Premda je istina, kao što je rekao naš Gospodin, da Kraljevstvo *ne dolazi* – najprije se ne pokazuje – da ga se vidi, u određeno će se vrijeme očitovati svima izvanjskim, vidljivim i nepogrešivim znakovima. Kada bude bilo u potpunosti uspostavljeno, Kraljevstvo će se Božje sastojati od dva dijela, od duhovne ili nebeske faze i zemaljske ili ljudske faze. Duhovna će faza uvijek biti nevidljiva ljudima, budući da će oni koji ju sačinjavaju biti duhovne, božanske prirode, koju čovjek nije vidio niti može vidjeti (1. Tim. 6:16; Ivan 1:18); ipak njegova prisutnost i moć snažno će se očitovati, uglavnom kroz njegove ljudske predstavnike, koji će sačinjavati zemaljsku fazu Kraljevstva Božjeg.

Oni koji će sačinjavati duhovnu fazu kraljevstva su pobjednički sveci Evandeoskog doba – Krist, glava i tijelo – proslavljeni. Njihovo uskrsnuće i uzvišenje do moći prethodi ono od svih drugih, zato što kroz tu klasu svi drugi trebaju biti blagoslovljeni. (Hebr. 11:39, 40) Njihovo je *prvo uskrsnu e.* (Otkr. 20:5* Veliko djelo pred ovom slavnom pomazanom grupom – Kristom – zahtijeva njihovo uzvišenje do božanske

---

* U ovom retku riječi, *A ostali mrtvaci nisu oživjeli dokle se nije navršilo tisu u godina...* su sporne. One nisu pronađene u najstarijim i najpouzdanijim manuskriptima – Grčkom Manuskriptu, Sinajskom, Vatikanskom br. 1209. i 1160, niti u Sirijskom Manuskriptu. Trebamo imati na umu da mnogi odlomci pronađeni u suvremenim kopijama *su dodaci* koji zapravo ne pripadaju Bibliji. Budući da je zabranjeno išta dodavati Riječi Božjoj, naša je dužnost odbaciti takve dodatke čim se utvrdi njihov sporni karakter. Naznačene riječi najvjerojatnije su se slučajnošću uvukle u tekst u petom stoljeću; jer nijedan manuskript ranijeg datuma (bilo grčki ili

prirode: nijedna druga mimo božanske prirode to može ostvariti. Njihovo djelo ne odnosi se samo na ovaj svijet, nego na sve stvari *na nebu i na zemlji* – među duhovnim i isto tako i među ljudskim bićima. (Mat. 28:18; Kol. 1:20; Efež. 1:10; Filip. 2:10; 1. Kor. 6:3).

Rad zemaljske faze kraljevstva Božjeg bit će ograničen na ovaj svijet i na čovječanstvo. I oni koji su tako visoko počašćeni da imaju udjela u njemu bit će najviše uzvišeni i počašćeni od Boga među ljudima. Oni su klasa na koju se ukazuje u 7. studiji ovog djela (145. str.), čiji sudnji dan je bio

sirijski) ne sadrži tu rečenicu. Najvjerojatnije je to isprva bio samo *komentar* od čitatelja *na margini*, opis njegovog razmišljanja o tekstu, i zatim kopirano u tijelo teksta od nekog naknadnog prepisivača koji nije uspio napraviti razliku između teksta i komentara.

Međutim neprihvatanje ove klauzule nije bitno za „Plan“ kao što je ovdje navedeno; jer ostali mrtvaci – sav svijet – neće *živjeti* ponovno u punom smislu, u savršenom smislu kako je Adam *živio* prije nego je sagraješio i došao pod osudu izraženu riječima umrijet ćeš. Savršen život bez slabosti i umiranja je jedini smisao u kojem Bog priznaje riječ *život*. S njegovog je gledišta sav svijet već izgubio život, umire, i može sada s pravom biti opisan više kao *mrtav* nego *živ*. (2. Kor. 5:14; Mat. 8:22)

Riječ *uskrсну e* (grč. *anastasis*) označava *podizanje*. Kad se odnosi na čovjeka, označava ustajanje čovjeka u stanje s kojeg je pao, do punog savršenstva ljudstva- stvar izgubljena preko Adama. Savršenstvo *od kojeg* je naša ljudska rasa pala je savršenstvo *ka kojemu* će postupno ustati, tijekom Milenijskog doba obnove ili uskrsnuća (podizanja). Milenijsko doba nije samo doba ispita, nego i također doba blagoslova, i kroz uskrsnuće ili obnovu u *život* sve ono što je bilo *izgubljeno* bit će obnovljeno svima koji će tada znati i imati priliku rado poslušati. Proces uskrsnuća biti će postepen, zahtijevajući cijelo doba za svoje ostvarenje; premda samo buđenje u život i svjesnost, kakve danas uživamo, će naravno biti trenutno djelo. Prema tome dok se ne navrši tisuću godina ljudska rasa neće u potpunosti postići mjeru života izgubljenu u Adamu. I s obzirom da bilo što, što je manje od savršenog života je stanje djelomične smrti, slijedi da iako gornje riječi nisu dio nadahnutog izvještaja, bilo bi striktno istina reći da *ostali mrtvaci ne e oživjeti* (neće se vratiti u izgubljenu puninu života) sve dok tisuću godina obnove i blagoslova ne bude potpuno.

prije Evanđeoskog doba. Budući da im se sudilo i utvrdilo se da su bili vjerni, prilikom buđenja u život neće ustati na sud ponovno, nego će odmah primiti nagradu za svoju vjernost – trenutno uskrsnuće u ljudsko *savršenstvo*. (Drugi osim njih i duhovne klase biti će *postepeno* podizani do savršenstva tijekom tog Milenijskog doba.) Tako će ta klasa biti odmah spremna za veliko djelo pred njima kao ljudska sredstva s kojima će se Krist služiti u obnavljanju i blagoslivljanju ostatka čovječanstva. Kao što je duhovna priroda neophodna za ostvarenje djela Kristovog, tako je i savršena ljudska priroda prikladna za buduće ostvarenje djela koje se treba napraviti među ljudima. Dok im budu služili ljudi će ih vidjeti, dok će slava njihove savršenosti biti stalan primjer i poticaj drugim ljudima da nastoje postići isto savršenstvo. Da će ti Drevni dostojnici biti u vidljivoj fazi Kraljevstva i da će ih čovječanstvo moći vidjeti u potpunosti je potvrđeno Isusovim riječima nevjerujućim židovima koji su ga odbacili. On je rekao, „Vidjet ćete Abrahama, Izaka i Jakova i sve druge proroke u kraljevstvu Božjem.“ Ono što bi trebalo naglasiti je da Učitelj nije spomenuo da će on i drugi apostoli biti vidljivi s Abrahamom. U stvari, čovjek će vidjeti i družiti se s zemaljskom fazom kraljevstva, ali ne sa duhovnom; i neki će nema sumnje biti bolno uznemireni kada shvate da su odbacili tako veliku čast.

Nisu nam date konkretne informacije na koji će točno način te dvije faze nebeskog kraljevstva skladno djelovati; međutim imamo primjer o tome kako bi *mogli* djelovati, u Božjem ophođenju sa Izraelom kroz njihove predstavnike Mojsija, Arona, Jošue, proroka itd. – iako će dolazeća očitovanja božanske moći daleko nadići ona tog

predodžbenog doba; jer se djelo budućeg doba sastoji od buđenja svih mrtvih i obnove *poslušnih* do savršenstva. To će djelo zahtijevati uspostavu savršene vladavine među ljudima, sa savršenim ljudima na upravljačkim položajima, kako bi mogli na ispravan način uredovati stanjem stvari. Zahtijevat će imenovanje odgovarajućih obrazovnih sadržaja svake vrste, isto tako kao i filantropskih mjera različitih vrsta. To plemenito djelo podizanja ljudske rase sigurnim i odmjerenim koracima (pod vodstvom nevidljivih duhovnih članova istog kraljevstva) je velika čast koju su dobili Drevni dostojnici, i za koje će oni uskoro doći u potpunosti spremni nakon konačnog kolapsa kraljevstava ovog svijeta i vezivanja Sotone, njihovog vladara. Kao božanski počašćeni predstavnici nebeskog kraljevstva, oni će uskoro primiti čast i suradnju svih ljudi.

Dobiti mjesto u zemaljskoj fazi Kraljevstva Božjeg značit će naći zadovoljenje svake želje i ambicije savršenog ljudskog srca. Od samog ulaska u nj to će biti slavan i zadovoljavajuć udio, no ipak slava će se nagomilavati kako vrijeme bude prolazilo i blagoslovljeno djelo napredovalo. I kada, na kraju tisuću godina, veliko djelo obnove bude dovršeno po Kristu, (u velikoj mjeri posredstvom tih plemenitih ljudskih suradnika); kada cijela ljudska rasa (osim nepopravljivih – Mat. 25:46; Otkr. 20:9) bude stajala priznatom, bez mrlje, bore, ili bilo čega takvog, u Jehovinoj prisutnosti, ti koji su bili sredstvo u tom djelu svijetlit će među svojim bližnjima i pred Bogom, i Kristom i anđelima, „poput zvijezda do vijeka, u svu vječnost.“ (Dan. 12:3) Njihovo djelo i trud ljubavi nikada neće biti zaboravljeno od njihovih zahvalnih bližnjih. Oni će biti držani u vječnom sjećanju. (Psal. 112:6)

Međutim, kao što će biti velika nagomilana slava tih savršenih ljudi koji će sačinjavati zemaljsku fazu kraljevstva, slava nebeskih nadmašit će je. Dok će prijašnji sjati kao zvijezde zauvijek, ovi drugi će sjati poput sjajnog svoda nebeskog – kao sunce. (Dan. 12:3) Slava nebeska isto tako kao i zemaljska bit će položene kod nogu Kristovih. Ljudski um može otprilike procijeniti, ali ne može jasno pojmiti, slavu koja će biti otkrivena u Kristu kroz bezbrojna doba vječnosti. (Rim. 8:18; Efež. 2:7 – 12)

Kroz ove dvije faze kraljevstva bit će potvrđeno obećanje dato Abrahamu – „U tebi i tvom potomstvu blagoslovit će se svi narodi na zemlji.“ „Tvog će potomstva biti kao zvijezda na nebu i kao pijeska na obali morskoj.“ – zemaljsko i nebesko potomstvo, Božje sredstvo za blagoslivljanje svijeta. Bog je od samog početka namjeravao i jasno vidio obje faze obećanja, međutim Abraham je vidio samo zemaljsku. I premda je Bog izabrao iz prirodnog potomstva vrh duhovne klase (apostoli i drugi) i ponudio glavni blagoslov, duhovni, svima iz te nacije koji budu živjeli u određeno vrijeme, nebeski poziv, to je bilo nešto što je nadmašilo ono što je Abraham ikada vidio u savezu – milost na milost.

Pavao (Rim. 11:17) govori o Abrahamskom savezu kao korijenu iz kojeg je tjelesni Izrael *prirodno* izrastao, ali u kojega su nežidovski vjenici bili *pricijepljeni* kada su prirodne grane bile odsječene zbog nevjerovanja. To dokazuje dvostruko ispunjenje obećanja o razvoju *dva potomstva*, zemaljsko (ljudsko) i nebesko (duhovno), koji će sačinjavati dvije faze kraljevstva. Ovaj korijen – savez nosi te dvije različite vrste grana, od kojih će svaka prilikom uskrsnuća donijeti svoju različitu vrstu savršenog ploda – ljudsku i duhovnu klasu u

kraljevskoj moći. U razvoju prvo je bilo prirodno (zemaljsko), nakon toga nebeski vladari; ali glede veličanstvenosti položaja i vremena ustanovljenja, prvo će biti duhovno, nakon toga tjelesno; i tako će prvi biti posljednji a posljednji prvi. (Mat. 19:30; Luka 16:16)

Obećanje dato Abrahamu na koje Stjepan ukazuje (Djela 7:5) i kojem se Izrael nadao, bilo je zemaljsko: odnosilo se na *zemlju*. Bog je obećao „dati mu je u posjed i potomstvu njegovu nakon njega“ rekao je Stjepan. I Bog je rekao Abrahamu, „Podigni, molim te, oči svoje i s mjesta na kojem stojiš pogledaj na sjever, jug, istok i zapad, jer svu *zemlju* koju gledaš dat ću tebi i potomstvu tvojemu u trajan posjed! Učinit ću da potomstva tvogega bude kao praha na zemlji, i bude li tko mogao izbrojiti prah zemaljski, moći će izbrojiti i potomstvo tvoje. Ustani, prođi zemlju uzduž i poprijeko, jer tebi ću je dati!“ (1. Mojs. 13:14 – 17) Stjepan pokazuje da to obećanje tek *treba* biti ispunjeno; jer on izjavljuje da Bog nije Abrahamu, „nije dao naljedstva u njoj, niti jedne stope.“

Apostol, pišući o toj istoj klasi Drevnih dostojnika – Abraham među ostalima – slaže se sa Stjepanovom izjavom da obećanje dato Abrahamu još nije bilo ispunjeno; i on ide dalje i pokazuje da se ta zemaljska obećanja neće ispuniti sve dok se ne ispune još uzvišenija nebeska obećanja glede Krista (Glava i Tijelo). On je rekao o njima: Svi su oni umrli u vjeri, da nisu primili ono što im je bilo obećano, jer je Bog nama (Kristu) namjenio nešto bolje, da *oni* ne budu bez *nas* učinjeni savršenima. (Hebr. 11:13, 39, 40) Tako je opet pokazano da je Otkupitelj i Obnovitelj duhovan, odustavši od ljudske prirode i žrtvovavši je za sve, i da od te duhovne klase kada bude bila visoko uzvišena moraju proisteći svi blagoslovi, tko god

primio tu čast da bude sredstvo za ostvarenje toga. (Rim. 12:1; Gal. 3:29)

Tako gledano zemaljska faza kraljevstva biti će Izraelska; i oko te činjenice gomilaju se mnoga proročanstva koja se odnose na istaknutost te nacije u Božjem planu za buduće blagoslivljanje svijeta, kada će njihov tabernakul, koji je pao u prah, biti obnovljen, i Jeruzalem će biti hvala po svoj zemlji. I u proročkim i u apostolskim zapisima našli smo izjave koje jasno ukazuju da će u vremenima obnove Izrael kao nacija biti među prvim narodima koji će doći u sklad sa novim poretkom; da će zemaljski Jeruzalem biti ponovno izgrađen na starim ruševinama, i da će im biti obnovljen oblik vladavine kakvog su imali u početku pod kneževima i sucima. (Iza. 1:26; Psal. 45:16; Jer. 30:18) I što bi bilo mnogo razumnije očekivati od toga da se Izrael bude prvi radovao prepoznavanju proroka i patrijarha? i da ih je njihova upoznatost sa i duga stega pod zakonom pripremila za prilagodljivost i poslušnost pod upravom kraljevstva? I premda će Izrael biti prvi među narodima priznat i blagoslovljen, i o Izraelu je također napisano, „Gospodin će najprije spasiti šatore Judine.“

Ne smatramo značajnim ulaziti u raspravu o tome gdje tražiti „izgubljena plemena“ Izraela. Može i ne mora biti istina, kao što neki tvrde, da su ta „izgubljena plemena“ sljediva do izvjesnih civiliziranih nacija sadašnjosti. Međutim premda neki od predloženih dokaza nisu nerazumni, ipak u cijelini gledajući to su u velikoj mjeri samo pretpostavke. Međutim i kad bi bilo jasno pokazano da su neke od civiliziranih nacija potomci izgubljenih plemena, to im ne bi davalo *nikakvu prednost* pod „nebeskim pozivom“, koji nakon njihovog odbacivanja kao nacije, ne pravi razlike između Židova i Grka, slobodnjaka i

roba. Ukoliko bi takav dokaz ikada postao jasan, (koji to još nije) to bi bilo u savršenom skladu sa proročanstvima i obećanjima koja se odnose na tu naciju i još čekaju ispunjenje u i ispod zemaljske faze kraljevstva.

Prirodna povezanost, isto tako kao i još uvijek preživjela mjera pouzdanja u dugo neispunjena obećanja, i sve njihove prirodne predrasude, biti će povoljno za njihovo opće i brzo prihvaćanje novih vladara; dok će njihove navike mjerljive poslušnosti zakonu također biti povoljne za njihovo brzo usklađivanje sa načelima nove vladavine.

Kao što je Jeruzalem bio sjedište carstva pod predodžbenim kraljevstvom Božjim, on će opet zauzimati istu poziciju, i biti „grad Velikog Kralja.“ (Psal. 48:2; Mat. 5:35) Grad je simbol kraljevstva ili vlasti, tako je i Božje kraljevstvo bilo simbolizirano sa Novim Jeruzalemom, novom vlašću koja silazi s neba na zemlju. Isprva će se sastojati samo od duhovne klase, Kristove nevjeste, koji će kako je to Ivan vidio postupno silaziti na zemlju; to jest ono će postupno dolaziti do moći kako se sadašnja carstva budu raspadala na komadiće, tijekom dana Gospodinovog. U određeno će vrijeme međutim, biti uspostavljena zemaljska faza tog grada ili vladavine, dio ili članovi kojega će biti drevni dostojnici. Neće biti dva grada (vladavine), nego jedan grad, jedna nebeska vladavina, ona na koju je Abraham gledao, „grad s pravim temeljima“ – vladavina ustanovljena u pravednosti, utemeljena na sigurnom temelju pravednosti Krista Otkupitelja, koji je dao vrijednost čovjekove otkupnine, i čvrstini božanske pravde, koja više ne može osuditi otkupljene nego što ih je ranije mogla ispričati krivima. (Rim. 8:31 – 34; 1. Kor. 3:11)

Slavni grad mira! čiji zidovi označuju spasenje, zaštitu i blagoslov svima koji ulaze u nj, čiji se temelji položeni u

pravdi, nikada ne mogu pomaknuti, i čiji je dizajner i graditelj Bog! U svjetlosti koja će sjati iz tog slavnog grada (kraljevstva) Božjeg, nacije (narodi) će hoditi putem svetosti, do savršenstva i potpunog sklada s Bogom. (Otkr. 21:24*)

Kad čovječanstvo dosegne savršenost na kraju Milenijskog doba, kao što je već pokazano, biti će primljeno u članstvo Božjeg kraljevstva i data im potpuna uprava nad zemljom kao što je to bilo isprva osmišljeno – svaki čovjek kao suveren, kao *kralj*. To je jasno pokazano u simboličnom Ivanovom proročanstvu (Otkr. 21:24 – 26); jer on u viziji nije samo vidio kako narodi hode u njegovom svjetlu, nego i kraljeve koji u njega unose svoju slavu; međutim ne može ući nitko tko bi ga okaljao. Nitko ne može biti poistovjećen sa tim gradom (kraljevstvom) a tko nije bio potpuno ispitan, i nitko tko bi radio ili ljubio raditi, prijevaru i nepravdu; samo oni koje će Janje zapisati kao dostojne vječnog života, i kojima će on reći, „Dođite blagoslovljeni moga Oca, naslijedite kraljevstvo pripremljeno za vas od postanka.“

Trebalo bi imati na umu da premda će nesumnjivo doslovni grad Jeruzalem biti ponovno izgrađen, i premda će najvjerojatnije postati glavnim gradom svijeta, ipak mnoga proročanstva koja spominju Jeruzalem i njegovu buduću slavu, pod tim kao simbolom odnose se na Kraljevstvo Božje koje će biti uspostavljeno u velikoj raskoši.

Što se tiče buduće slave zemaljske faze kraljevstva predstavljene s Jeruzalemom, proroci govore sa sjajnim terminima, govoreći, „Podvikujte, kličite zajedno, razvaline jeruzalemske, jer Gospod utješi puk svoj, otkupi Jeruzalem.“

---

* Sljedeće riječi su izostavljene iz ovog retka prema najautentičnijim drevnim manuskriptima, naime, i narodi spašenih isto i čast. Kasnije riječi također nedostaju iz retka 26.

„Jer ja evo stvaram Jeruzalem na veselje, a puk njegov na radost.“ „Radujte se s Jeruzalemom i veselite se s njim, da biste se napojili i naužili obilja slave njegove, jer ovako veli Gospod: Ja ću evo, svratiti na njih mir kao rijeku, i kao potok nabujali slavu naroda.“ „U to vrijeme Jeruzalem će zvati Prijestolje Gospodnje, i svi će se narodi skupiti u njemu.“ „I mnogi će puci doći i reći: Dođite, uzađimo na goru Gospodnju, u Dom Boga Jakovljeva, da nas pouči svojim putovima i da hodimo njegovim stazama. Jer će iz Siona (duhovna faza) Zakon izaći, i iz Jeruzalema (zemaljska faza) riječ Gospodnja.“ (Iza. 52:9; 65:18; 66:10 – 12; Jer. 3:17; Iza. 2:3)

S obzirom na mnoga dragocjena obećanja datih Izraelu o budućim blagoslovima, i očekujući njihovo točno ispunjenje na tom narodu, ispravno je imati na umu da su oni kao narod predodžbeni kao i stvarni. U jednom su pogledu predodžba cijelog svijeta čovječanstva, i njihov Savez Zakona, poslušnosti i života, bio je predodžba Novog Saveza koji će biti sklopljen sa svijetom tijekom Milenijskog i budućih doba.

Krv pomirenja pod njihovim predodžbenim savezom, i svećenstvo koje ju je primjenilo na tu naciju, predočavali su krv Novog Saveza i Kraljevsko Svećenstvo, koje će tijekom Milenija primjenjivati njegova očišćenja i blagoslove na cijeli svijet. Tako je njihovo svećenstvo predočavalo Krista, i ta je nacija predočavala sve za koje je stvarna žrtva bila data, i kojima će doći pravi blagoslovi – „svakog čovjeka“, „cijeli svijet.“

Sjetimo se da premda će budući blagoslovi kao i u prošlosti najprije biti Židovima pa onda Neznabošcima, jedino će biti stvar vremena da će Židovi imati prvenstvo u božanskoj naklonosti; a pokazali smo da će to biti prirodna posljedica njihovog školovanja pod Zakonom, koji će u svoje

vrijeme poslužiti svojoj svrsi da ih dovede ka Kristu. Prilikom njegovog prvog dolaska samo je doveo ostatak k njemu, a prilikom drugog dolaska dovest će ih kao cijeli narod, i kao narod oni će biti prvine među narodima. U konačnici svaki blagoslov obećan Izraelu, osim onih koji se odnose na izabrane klase, imat će, ne samo svoje stvarno ispunjenje na tom narodu, nego također i ispunjenje na svim narodima na zemlji u protuslici. Pod tom vladavinom, „Bog će uzvratiti svakomu po djelima njegovim, slava, čast, i mir svakomu koji čini dobro, i Židovu – ponajprije, i Grku. Ta u Boga nema pristranosti.“ (Rim. 2:6, 10, 11)

Apostol Pavao nam posebno skreće pažnju na sigurnost božjih obećanja datih Izraelu u budućnosti, i pokazuje koje su prednosti izgubili zbog nevjerovanja, i koje su prednosti još uvijek sigurne. On kaže da zbog ponosa, tvrdoće srca i nevjerovanja Izrael kao narod *nije dobio* ono što je tražio – glavno mjesto u božanskoj milosti i službi. Ovdje Pavao ne ukazuje na sve Izraelske naraštaje, od Abrahama pa nadalje, nego na one naraštaje koji su živjeli u vrijeme prvog dolaska, i njegove se riječi budu primjenivale na sve njihove naraštaje koji budu živjeli tijekom Evanđeoskog doba, doba u kojem je bila ponuđena posebna milost – nebeski poziv za božansku prirodu, i sunasljedništvo sa Isusom. Izrael je kao narod propustio prepoznati i osvojiti tu prednost. I premda je Bog pohodio Neznabošce i pozvao mnoge od njih putem Evanđelja, i oni su poput tjelesnog Izraela propustili osvojiti nebesku nagradu. Međutim jedna klasa, ostatak, malo stado od svih pozvanih, poslušalo je poziv i kroz poslušnost i samo požrtvovnost potvrdilo svoj izbor i poziv. Tako ono što je Izrael kao narod propustio dobiti, i što je također Nominalna Crkva propustila dobiti, dato je izabranoj ili odabranoj klasi,

vjernom – „tijelu Kristovom“ – izabranima prema Božjem predznanju kroz posvećenje Duhom i vjerom u istinu. (2. Sol. 2:13; 1. Pet. 1:2)

Premda je kroz odbacivanje Mesije, Izrael izgubio ovu posebnu milost, ipak Pavao pokazuje da to ne dokazuje da su oni u potpunosti odsječeni od milosti; jer oni su i dalje imali istu prednost da budu pricijepjeni na Krista i duhovne milosti koje je ostatak čovječanstva uživao, ako ju tijekom vremena kada je poziv bio upućen prihvate s vjerom; jer Pavle tvrdi da je Bog u stanju pricijepiti ih ponovno kao što je pricijepio divlje grane a što je i bio spreman ukoliko ne ustraju u nevjeri. (Rim. 11:23, 24)

Međutim Pavao tvrdi da premda je Izrael izgubio glavni blagoslov, „kojeg je tražio,“ glavno mjesto u Božjem Kraljevstvu, ipak ostaje da se velika obećanja data tom narodu imaju tek ispuniti; jer on rezonira da Božji darovi, pozivi i savezi ne mogu ostati neispunjeni. Bog je znao kraj od samog početka; on je znao da će Izrael odbaciti Mesiju; i njegova neupitna obećanja koja im je dao s obzirom na tu spoznaju daju nam jamstvo da će Gospodin još koristiti Izrael u službi, kao svoje sredstvo u blagoslivljanju svijeta, premda „što Izrael traži, to nije postigao“ – glavni blagoslov. Pavle nadalje pokazuje da su Božja saveznička obećanja koja je dao Izraelu bila takva da su ostala otvorena i neodređena bilo da će kao narod biti nebesko ili zemaljsko potomstvo – bilo da će ili ne naslijediti i ispuniti višu ili nižu službu spomenute u tim obećanjima. Bog je držao tajnom uzvišeni duhovni blagoslov sve do određenog vremena, i obećanja koja im je dao spominjala su samo zemaljske milosti, premda ih je favorizirao ponudivši im prvima duhovni blagoslov isto tako, pa im je tako ponudio puno više nego što im je ikad obećao. Jednom riječju,

nebeska su obećanja bila skrivena u zemaljskima. Ta obećanja, kaže Pavao, ne mogu propasti, i nudeći skrivenu naklonost najprije, i Izraelovo slijepo odbacivanje istih, ni na koji način ne poništava drugo obilježje obećanja. Stoga on izjavljuje da premda je Izrael kao narod odbačen od milosti tijekom vremena kada je i iz Židova i Neznabožaca bila odabirana Kristova Nevjesta, ipak doći će vrijeme kada će Osloboditelj (Krist, glava i tijelo) biti potpun, i kada će se božanska naklonost vratiti tjelesnom Izraelu, i slavni će Osloboditelj odvratiti bezbožnost od Jakova*, i tako će sav Izrael biti spašen (oporavljen u naklonost) kao što je napisao prorok. Ovo su Apostolove riječi:

„Jer vam, braćo, neću zatajiti tajne ove, da sami sebe smatrate mudrima, jer sljepoća pade na jedan dio Izraela, *dok* ne uđu neznabošci u punom broju (dok buni broj iz neznabožaca ne bude bio izabran i upotpunjen). I tako će se spasiti sav Izrael, kao što je pisano: „Doći će od Siona Spasitelj (Krist, glava i tijelo) i odvratit će bezbožnost od Jakova. I ovo im je od mene zavjet, kad oduzmem njihove grijeh.“ Po evanđelju dakle neprijatelji su zbog vas; a po izboru (još uvijek) ljubimci zbog otaca. Jer se Bog ne kaje za svoje darove i poziv. Jer kao što ste i vi nekada bili nepokorni Bogu, a sad ste postigli milosrđe zbog njihove nepokornosti. Tako se i ovi sad ne pokoriše zbog *vašega* pomilovanja, da i oni postignu milosrđe. Jer je Bog zatvorio sve u nepokornost, da se smiluje svima (Usporedi Rim. 5:17 – 19). O dubino bogatstva i mudrosti i znanja Božjega! Kako su nedokučivi njegovi sudovi i neistražljivi njegovi putovi!“ (Rim. 11:25 – 33)

---

* Duhovni Izrael nikada se naziva “Jakov.”

Nasljednici Kraljevstva

„Tko se smije popeti na goru (doslovno planinu, simbol kraljevstva) Gospodnju, tko smije stajati na svetom mjestu (hramu) njegovu? Onaj u koga su nedužne ruke i čisto srce.“ (Psal. 24:3, 4)

Grad Jeruzalem bio je izgrađen na vrhu gore – duplom vrhu; jer je bio razdvojen Tiropoenskom dolinom u dva dijela. Ipak je bio jedan grad, okružen s jednim zidom, s mostovima koji su spajali dvije podjele. Na jednom od tih gorskih vrhova bio je sagrađen Hram. Ovo se može shvatiti kao simbol jedinstva kraljevskih i svećeničkih osobina proslavljene Crkve; ili jedno Kraljevstvo Božje sa svoje dvije faze – duhovni hram, ne zemaljskog porijekla, nego nove, nebeske ili duhovne prirode (Hebr. 9:11) odvojeni od, ali i pak ujedinjeni sa zemaljskom fazom.

Izgleda da David ukazuje na dva mijesta. Bila je čast biti dio grada općenito, ali je još veća čast bila uzići u sveti Hram, u svete oblasti u kojima je samo svećenicima bilo dozvoljeno pristupiti. David pokazuje da čistoća života i iskrenost srca su neophodni da bi bilo tko postigao bilo koju od te dvije časti. One koji bi trebali biti dio kraljevskog svećenstva potiče se na čistoću, kao što je prvosvećenik našeg reda čist, da bi ih se smatralo dostojnima sunasljedništva s njim. Onaj koji ima tu nadu u sebi čisti se, kao što je i on čist. To je, kao što je već navedeno, čistoća *namjere*, koja nam je uračunata kao apsolutna ili stvarna čistoća, Kristova pripisana čistoća koja nadomješta naše neizbježne nedostatke, i nadoknađuje naše neizbježne slabosti, dok hodimo *po* duhu a ne *po* tijelu.

Nemojmo zaboraviti da se čistoća, iskrenost i cjelokupna posveta Bogu zahtijevaju od svih onih koji ulaze u Božje Kraljevstvo u bilo koju fazu. Tako je s onim drevnim

dostojnicima koji će naslijediti zemaljsku fazu kraljevstva pod Kristom. Oni su ljubili pravednost i mrzili bezakonje, i bili su duboko ožalošćeni i pokajnički kad su bili nadvladani od greške, ili su se spotakli od slabosti ili ukorijenjenog grijeha. Slično je bilo i sa vjernima Evandeoskog doba; i tako će biti sa svima u Milenijskom dobu, kada će Božji duh, duh istine, biti izliven na svako tijelo. Pobjednici tog doba će se također trebati zalagati za čistoću srca i života, da bi imali pravo u skladu s Božjim uređenjem ući u grad – kraljevstvo pripremljeno za njih od postanka svijeta – obnovljenu prvobitnu vlast.

Vladavina željeznom rukom

Mnogi pogrešno pretpostavljaju da će prilikom inauguracije Kristovog Milenijskog kraljevstva svi biti zadovoljni sa njegovim vladanjem. Ali nije tako. Njegovi će propisi biti daleko zahtijevniji od ijedne prethodne vladavine, i slobode ljudi bit će ograničene do te mjere da će to zaista biti bolno onima koji sada prosvjeduju za povećanje slobode. Sloboda prevariti nekoga, lažno ga prikazati, nasamariti i varati druge, u potpunosti će biti odsječena. Sloboda zlouporabe sebe ili drugih u hranu ili u piću, ili na bilo koji način iskvariti dobre manire, biti će u potpunosti zanijekana svima. Sloboda ili dozvola da se čini zlo bilo koje vrste neće biti odobrena nikome. Jedina sloboda koja će biti data svima biti će prava i slavna sloboda sinova Božjih – sloboda da se čini dobro sebi i drugima na bilo koji način; međutim neće biti dopušteno ništa što bi nanosilo štetu ili ozljedu u cijelom tom Svetom Kraljevstvu. (Iza. 11:9; Rim. 8:21) Mnogi će posljedično osjećati da je ta vladavina ozbiljna, ona će prekinuti sve njihove prijašnje navike i običaje, i isto tako će razbiti sve sadašnje institucije utemeljene na tim lažnim navikama, i

lažnim idejama o slobodi. Zbog svoje čvrstoće i jakosti simbolički je nazvana željeznom vladavinom – „I vladat će nad njima željeznim štapom.“ (Usporedi Otkr. 2:26, 27; Psal. 2:8 – 12 i 49:14) Tada će biti ispunjena izjava, „I uzet ću pravdu za mjeru, a pravednost za visak, i tuča (pravedni sud) će pomesti utočište laži, a vode (istina) će preplaviti skrovište“, i svaka skrivena stvar bit će otkrivena. (Iza. 28:17; Mat. 10:26)

Mnogi će se opirati toj savršenoj i pravičnoj vladavini jer su u prošlosti, pod vladavinom sadašnjeg vladara naučili vladati nad svojim bližnjima i živjeti u potpunosti na račun drugih, bez nadoknađivanja službe. Sadašnji život udovoljavanja samima sebi i zadovoljstva *prirodno* će zahtijevati i primiti mnoge i ozbiljne udarce pod tom vladavinom, prije nego takvi nauče pouke tog kraljevstva – jednakost, pravda, pravednost. (Psal. 89:32; Luka 12:47, 48) Pouka o toj temi najprije će doći sada živućoj generaciji i to uskoro. (Jak. 5. pogl.)

Međutim, blagoslovljene li misli! kada Knez života stavi na snagu zakone pravednosti i jednakosti sa željeznim štapom, mase će čovječanstva naučiti da „Pravednost uzdiže narod, a da je grijeh poruga bilo kome.“ Oni će naučiti da su na koncu Božji planovi i zakoni najbolji za sve koji su u pitanju, i na kraju će naučiti *ljubiti* pravednost i mrziti bezakonje. (Psal. 45:7; Hebr. 1:9) Svi oni koji se pod tom vlašću ne nauče ljubiti ono što je ispravno smatrat će se nedostojnima trajnog života i bit će uklonjeni između naroda. (Djela 3:23; Otkr. 20:9; Psal. 11:5 – 7)

Vje no Kraljevstvo

„I Jehova će biti kralj nad svom zemljom, u taj dan.“ (Zah. 14:9) Kraljevstvo koje će Jehova uspostaviti u rukama Krista tijekom Milenija bit će Jehovino Kraljevstvo, ali će biti pod izravnom upravom Krista, kao njegovog predstavnika, u

mnogome na isti način kao što je bio odnos južnih Država nakon pobune s vladom Sjedinjenih Država. Južnim državama neko vrijeme nije bilo dopušteno da vladaju sobom birajući svoje vlastite službenike, dok se ne usklade sa Ustavnim zakonima Unije; međutim bili su postavljeni upravitelji koji su imali ogroman autoritet, da upravljaju u svrhu rekonstruiranja tih državnih vlada i dovođenjem istih u potpuni sklad sa centralnom vladom. Tako je i Kristova posebna vladavina nad zemaljskim stvarima na određeno vrijeme i s posebnom svrhom, i završit će s otvorenjem tog nauma. Čovjek je kroz pobunu, izgubio svoja od Boga dobivena prava, – međuostalim, samovladavinu u skladu s Jehovinim zakonima. Bog, kroz Krista, otkupljuje sva ta prava i osigurava pravo čovjeku ne samo da se osobno vrati u prvobitno stanje, nego da se također vrati u svoju prijašnju službu kao kralja zemlje. Međutim da bi vratio čovjeka natrag, kako je Bog osmislio, na način koji će biti najprikladniji da utisne pouku sadašnjeg iskustva – naime zahtijevajući od njega da se napreže prema vlastitom oporavku – zahtijevat će jaku, savršenu vladavinu. Ta čast da dovrši čovjekov oporavak, pravo koje si je osigurao smrću, prenešena je na Krista; i „on treba kraljevati *sve dok* Bog ne položi sve neprijatelje pod noge njegove.“ – sve dok se ne istrijebe svi koji ga ne priznaju, ne iskazuju mu čast i nisu mu poslušni. Tada, nakon što dovrši svoj zadatak glede rekonstrukcije i obnove čovječanstva, on će predati kraljevstvo Bogu, Ocu, i čovječanstvo će tada stajati izravno pred Jehovom – posredovanje čovjeka Krista Isusa dovršilo je u potpunosti veličanstveno djelo pomirenja. (1. Kor. 15:25 – 28)

Kada kraljevstvo bude bilo predano Ocu, ono će i dalje biti kraljevstvo Božje, i zakoni će uvijek biti isti. Cijelo čovječanstvo, tada savršeno obnovljeno, biti će u stanju

pokazivati savršenu poslušnost, u slovu i isto tako i u duhu; dok je sada čovjek u stanju pokazivati samo duh poslušnosti ili nastojanje da drži božji zakon. Puno slovo tog savršenog zakona osudilo bi ih odmah na smrt. (2. Kor. 3:6) Naša prihvatljivost Bogu je sada moguća jedino kroz Kristovu otkupninu.

Sve dok ne bude stvarno savršen, „Strašno je upasti u ruke Boga živoga.“ (Hebr. 10:31) Sada, i sve dok ne bude stvarno savršen, nitko ne može stajati pred zakonom istinske pravde: svi trebaju milosrđe omogućeno Kristovom zaslugom i žrtvom. Međutim, kada Krist preda kraljevstvo Ocu, postaviti će ih *besprijekorne* pred njega, prikladne i u stanju da uživaju vječne blagoslove pod Jehovinim savršenim zakonom. Sva će strepnja tada proći, i Jehova i njegova obnovljena stvorenja bit će u savršenom skladu kao i na početku.

Kada, na kraju Milenijskog doba, Krist preda vlast nad zemljom Ocu, učiniti će to tako što će je dati čovječanstvu kao Očevim predstavnicima, za koje je isprva i bilo osmišljeno da imaju tu čast. (1. Kor. 15:24; Mat. 25:34) Tako će kraljevstvo Božje trajati zauvijek. Tako i čitamo Gospodinove riječi: „Tada će kralj reći onima sebi zdesna (onima koji su tijekom milenijske vladavine postigli položaj naklonosti kroz sklad i poslušnost), Dođite, blagoslovljeni Oca mojega (koje je Otac želio tako blagosloviti), Baštinite kraljevstvo *pripravljeno* za vas od postanka svijeta!“

To kraljevstvo i čast *pripravljeno* za čovjeka ne treba mješati s tim još uzvišenijim kraljevstvom i čašću *pripravljenima* za Krista, koji su bili „*prije* vjekova predodređeni za *našu* slavu.“ (1. Kor. 2:7) i za koje smo bili izabrani u Kristu *prije* postanka svijeta. I premda će *posebna* intervencija i vladavina Krista nad zemljom završiti kao što je gore rečeno, ne smijemo

zaključiti da će tada prestati Kristova slava, vlast i moć. Ne, Krist je zauvijek povezan sa božanskom slavom i moći s desna Jehovine naklonosti; i njegova će nevjesta i sunasljednici zauvijek imati udijela u njegovoj rastućoj slavi. Kakva veličanstvena djela u drugim svjetovima očekuju moć ovog visoko uzvišenog zastupnika Jehovinog, mi sada ne možemo nagađati, osim da sugeriramo beskonačnost i aktivnost božanske moći, i bezgraničnost svemira.

Zaista, u koji se god aspekt kraljevstva usredotočili, ono je „želja svih naroda“; jer će pod njim svi biti blagoslovljeni. Stoga, svi mogu iskreno čeznuti za tim vremenom; i svi mogu moliti, „Dođi kraljevstvo tvoje, budi volja tvoja kako na nebu tako i na zemlji.“ Za tim je cijelo stvorenje u neznanju dugo uzdisalo i čekalo – čekajući objavljivanje sinova Božjih, kraljevstva koje će satrti sve zlo i blagosloviti i izliječiti sve narode. (Rim. 8:19; 16:20)